

Folketingets Retsudvalg

Dato: 2. april 2007

Folketingets Retsudvalg har i skrivelse af 9. marts 2007 (ad L 133) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål nr. 27:

Spørgsmål nr. 27:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 8/3-07 fra Anette Hundewadt Christensen, Brøndby Strand, vedrørende L 133, jf. L 133 – bilag 26.”

Svar:

I henvendelsen fra Anette Hundewadt Christensen anføres det, at lovforslaget ikke i tilstrækkelig grad tager hensyn til barnets perspektiv. Der opfordres til, at der i lovforslagets bemærkninger gøres op med, at det er bedst for barnet at have ret til to forældre.

Jeg vil først og fremmest henvise til mine besvarelser af Retsudvalgets spørgsmål nr. 14 (chikane), nr. 24 (fælles forældremyndighed ved fastslåelse af faderskabet) og nr. 5 (fælles forældremyndighed), hvor jeg kommenterer nogle af de problemstillinger, som rejses i henvendelsen. Endvidere skal jeg nævne, at lovforslagets §§ 15 og 16 er gældende bestemmelser, som blot videreføres i forældreansvarsloven.

For så vidt angår bemærkningerne i henvendelsen om barnets ret til to forældre, skal jeg henvise til det grundlæggende princip i lovforslaget, hvorefter alle afgørelser skal træffes efter, hvad der er bedst for barnet. I denne vurdering indgår, at et barn har ret til to forældre. Dette kommer bl.a. til udtryk ved, at udgangspunktet er fælles forældremyndighed, som kun kan ophæves af retten, hvis der foreligger tungtvejende grunde.

Dette er i overensstemmelse med FN's børnekonventions artikel 18, hvorefter staterne skal sikre sig anerkendelse af princippet om, at begge forældre har fælles ansvar for barnets opdragelse og udvikling, og artikel 9, hvorefter staterne skal sikre, at et barn ikke adskilles fra sine forældre mod deres vilje, med mindre adskillelsen er i overensstemmelse med barnets tarv.

Jeg synes, at vi med den nye lov skaber rammerne for et ligeværdigt samarbejde mellem forældrene, hvor begge forældre deltager i barnets liv og i beslutninger om barnet – også selv om de ikke bor sammen mere. Det er derfor vigtigt, at forældrene kan fastholdes i det fælles ansvar.

Jeg er opmærksom på, at der selvfølgelig vil være situationer, hvor en fortsættelse af den fælles forældremyndighed ikke vil være det bedste for barnet. Det kan f.eks. være, hvis der er udøvet vold mod barnet eller den ene forælder, eller hvor der er så svære samarbejdsproblemer mellem forældrene, at barnet risikerer at lide skade. Det er der taget højde for i lovforslaget.

Anette Hundewadt Christensen nævner i henvendelsen, at lovforslagets § 14 indskrænker muligheden for at få ændret en eksisterende samværsafgørelse, idet et ønske om ændring af samværet under en sag om forældremyndighed efter § 14, vil kunne blive opfattet som et udtryk for, at den pågældende ikke medvirker til at sikre barnets kontakt med den anden forælder.

Jeg kan oplyse, at det forhold, at statsforvaltningen anmodes om at tage stilling til en ansøgning om eksempelvis ændring af samvær ikke i sig selv er udtryk for, at den pågældende ikke medvirker til at sikre barnets kontakt til den anden forælder. Det afgørende for vurderingen er, hvad der er bedst for barnet, jf. lovforslaget § 4. Jeg skal i den forbindelse henvise til min besvarelse af Retsudvalgets spørgsmål 5.

For så vidt angår ønsket om, at det af lovforslagets bemærkninger bør fremgå, at der ikke umiddelbart etableres ”alenesamvær” med spædbørn, kan jeg oplyse, at der ved den tilsigtede ændring af praksis, er taget højde for, at samvær med mindre børn rummer en række modstående hensyn – bl.a. hensynet til, at barnet tidligt opnår en tæt kontakt til en samværsforælder og samtidig bevarer tryghed og stabilitet. Den ændrede praksis indebærer derfor, at samvær med mindre børn kan tilrettelægges med større hyppighed, end tilfældet er i dag. En væsentlig forudsætning for dette er, at der som udgangspunkt inddrages børnesagkyndige i sagerne, der kan være med til at give forældrene en forståelse af barnets situation og kan afdække barnets og forældrenes forhold.

Der kan være gode grunde til, at der fastsættes hyppige, men måske ganske kortvarige samvær mellem samværsforælderen og barnet i dets første levemåneder, således at samværet gradvist kan optrappes i takt med barnets alder. Et sådant samvær kan f.eks. være ½ - 1 time, således at der kan tages hensyn til barnets samlede pleje- og omsorgsbehov.

Anette Hundewadt Christensen kritiserer også statsforvaltningernes sagsbehandling.

Forældreansvarsloven bygger videre på ordningen, der blev etableret pr. 1. januar 2007, hvorefter alle sager om separation, skilsmisse og forældremyndighed starter i statsforvaltningerne. Statsforvaltningerne skal normalt indkalde forældrene til et fælles møde, hvorunder de tilbydes rådgivning eller konfliktmægling, så de bedre bliver i stand til selv at løse konflikterne omkring deres børn.

Det vil styrke muligheden for, at forældrene når frem til en løsning af deres konflikt, når de ved, at den fælles forældremyndighed normalt skal fortsætte og ikke – som i dag – kan ophæves, hvis blot en af dem ønsker dette.

Samtidig vil det øgede fokus på barnets perspektiv, som er sigtet med forældreansvarsloven – bl.a. gennem øget inddragelse af børnesagkyndige i sagsbehandlingen – være med til at fastholde forældrenes fokus på børnene og bane vejen for aftalebaserede løsninger mellem forældrene.

Endelig kan jeg oplyse, at størstedelen af statsforvaltningens afgørelser kan påklages til Familiestyrelsen, der er ankeinstans i bl.a. sager om samvær. Der er således mulighed for at få prøvet sin sag på ny, sådan som Anette Hundewadt Christensen efterlyser i sin henvendelse.

Carina Christensen

/Charlotte Meibom